

(א) ז"ב, ז"ב, ג' (ב) ברכות ב ע"ש, א ברכות טו ודף נ"ה; טוטה לו: ז"ב קומ; (ד) ועי' פ"ט"ז בשבת קכ"ב ומוס' חולין ד. ד"ה דקדוקא, (ה) ועי' מוס' יבמות ג. ד"ה אלא גברא וכו' ומוס' עירובין טה: ד"ה ר"ל, ו' (ז) (מ"ה), (ח) [דכלים פ"ג דבי"מ], (ט) [חורו לטומאתן הראשונה כלל וכן אמת במוס'פ"א]

מוסף רש"י

כי דקורי דהרפנאי. כמדין של הפעיל (שבת קכ"ב). ר' יוחנן הוה אויל ויתביב בו. ר' יוחנן ארס יפה תואר היה, דלמריק שופיה דר' אבהו מעין שופיה וכו' (ברכות ב וצ"ב). עולי עין. סולקין מן העין, שאינה שולטת בן (שם) א: עליעין על העין ולא העין עולה בן (שם) ו: ובעי"ז טוטה לו: ורשב"י ב"ב ק"ח).

כי האי מעשה לידה. מינהו המלך לתפוס גנבים ולקטום: לגני הדדי. פנים אל פנים: בקרא דמורי. למד בקר: בנייהו. זין שניהן מתחת כריסן מתוך שכריסן גדול: מערוניסא. שרית נכרית: אינס שלס. שאינס יכולין להוקק לנשומיס: שלנן גדול משלנו. כריסס של נשותינו גדול משלנו: כי כאיש גבורסו. אבר תשמיש. לשון אחר שלהן גדול תאוה של אשה מרובה משל אשה נ"ש. שתאוה מרובה ואינס מוקקין להן. ונבעלות לאחרים: אהבה דוחקס אה הכשר. ומתוך שתאוה מרובה על תאוהינו גשר שנינו נחמק: כי דקורי דהרפנאי. סליס שעושין בהרפנאי: אישפירי. נותרתי: שופרי. זיהוררי תוארו וקירון [עור] פניו: מני סילקי. שפויסא מצית האומן שהולך לכוז ממראה להב האש: כי סילקי. בעלותו מן האש: פלודי. גרעינין: ונהדר ליה כלילא. יסובצנהו שפה לפיו סביב של ורד ארוס: זיהוררי. דפקי מיינה על פני הארץ: מעין. ולא הכל: הדס פניס. וכן: עולי עין. עולין למעלה מן העין והוא מלמטה שפיה אינה יכולה לשלוט בהן: חזייה ריש לקיש. שהיה לסטים: שוור. קפך: אמר ליה. ר' יוחנן: חילך לאורייתא. כמה כותך יפה לסבול עול תורה: שופר. יופיך: לנשי. ראי לנשים: ולא מלי. לקפון כדלשונה דמשקבל עליו עול תורה טעם כח: הסייף והספין. משנה היא במס' [כלים] [פ"ד מ"ה]: הפיגיון. אשפי"ד: ומגל יד ומגל קזי. פליליא צלע"ז: משיטרפס. דקינ"ו צלע"ז: ליספאה צליסטיופיה ידע. לפי שהיית לסטים אמה בקי צאותן כלי אומנות ליסטיות: ר' קרו לי רבן של לסטים וראש להן הייתי: אפיה אחסיה. דרבי יוחנן אשמו דריש לקיש: וקא צניא קמיה. דר' יוחנן להתפלל על בעלה: עזבה יסומך אני אחיה ואלמנותיך עלי סבטחו. פסוק הוא צירמיה: מלעטר. מתחרט על שהמיתו שלא היה מוצא תלמיד ומיק כמותו: דשף דעפיה. נעקרה ממנו דעתו ונשתטה: ואפילו

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פד.

אמר רבי יוחנן איברייה דרבי ישמעאל בו. אלו דברים נכתבו שלא להוליל לנו על בני אדם שהם כן: אמר ר' יוחנן אבא אשתירי משפירי ירושלים. רבי יוחנן אמר חורבן הרבה היה אלא כלומר אשמיירי ממשפחתם ולפי שהזכיר רבי יוחנן שהיה משונה משאר בני אדם צדק אחר הזכיר גם שהיה משונה ציופי: יתיב אשערי טבילה. והא דלמרי צערכי פסמיס (פסמיס דף ק"ה). האי מלן דפגע צאתתא בעינן דסקלת מטבילת מוזה אחזת ליה רוח זנוניס היינו כשפוגע בה אצל רבי יוחנן שהיה יושב שם צדקע אין זו פגיעה אי נמי התם שפוגע כשעולה צעודה ערומה מן הנהר: אי הדרת בך בו. מכלן אמר ר"מ דר"ל מתחלה ידע הרבה (א) אלא שפרק עול תורה ועשה עם הארץ ועסק בלסטיית מדקאמר אי הדת צך משמע להיות כבתולה ולא תפרוק עול תורה מעליך וקאמר נמי מאי אהנית לי התם קרו לי רבי כלומר מעיקרא נמי הווי קרו לי רבי אלא ששכחתי ומה שפי' צקונט' ר' היינו רבן של לסטים אין נראה אע"ג דלשכתן במס' ע"ז (פ"ד) מ"ט קרו לך רבי רבן של טרסייס אני והיינו דלמרי' צפ' כל כתבי (שבת דף ק"ט): אל"ל ר"ל לרבי יהודה נשיאה כך מקובלני מאבותי ואמרי לה מאבותיך כל עיר שאין בה מינוקות של בית רבן כו' משמע שקודם שלימדו רבי יוחנן מוכח דלסכה אי הדרת בך. לקמן נומד דלסכה דקאמר אמיה אחמיה וקא צניא קמיה ולא חש לשמא יאמרו צביל זו חור זה כדמיש לקמן (דף פה): הסבין והפיגיון מאימתי מקבלין טובא. הקשה ר"מ דמתן במס' כלים פרק י"ד"ה הסייף והספין מאימתי מקבלים טובא. הסייף משישופנו והספין משישחונה והיינו דלך כרבי יוחנן ודלך כר"ל ונראה דהיא מתני' כשהעלו חלודה וצא לתקן דתינא צמוספת"י סייף וספין שהעלו חלודה טהורין שפן והשחין (מקבלין טובא) אצל מתחלתם היו גמר ידיהו דמפרש צשמעמין ונראה דשפן קאי אסייף והשחין קאי אספין אע"ג דקמיני לשון רבים והוי השתא תוספתא כמו המשנה: שמי

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ח מהלכות כלים הלכה ב ודלף כ"י ודלף כ"ל:

תורה אור השלם

- 1 ויאמר זבח זבלקמע קום אתה ופגע בנו פי כאיש גבורתו ויזקק גרעון וירג את זבח ואת זבלקמע ויזקק את השחרים אשר בצוארי גמליהם: שופטים ח כא 2 אל תען פסיל באולתו פן תשוה לו גם אהו: משלי כו ד 3 בן פרת יוסף בן פרת עלי עין גנות צעדה עלי שור: בראשית מט כב 4 המלאך הגאל אתי מקל רע יקר את הערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידיגו לרב בקרב הארץ: בראשית מח טז 5 עובד יחמיק אני אחיה ואלמנותיך עלי תבטחו: ירמיהו מט א

לעני רש"י

אשפי"ד [אשפי"ד]. חנית ציד. פליליא. חרמש. דקינ"ו [קיר"ט]. מחמס מחכת מחרש (מנרף).

הדרת בך יחיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהדר לאתויי מאניה ולא מצי הדר אקרייה ואתנייה ושווייה גברא רבא יומא חד הווי מפלגי כי מדרשא אסייף והספין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר מאימתי מקבלין טובא. משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצטרפם בכבשן ריש לקיש אמר ליה אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דרבי יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא בכיא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזבה יתומיך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה ואלמנותיך עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטער ר' יוחנן בתריה טובא אמרו רבנן מאן ליזיל ליתביה לדעתיה נזייל רבי אלעזר בן פרת דמחדרין שמעתתיה אול יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישה בר לקישה כי הוה אמינא מילתא הוה מקשי לי עשרין וארבע קושייתא ומפריקנא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא רווחא שמעתא ואת אמרת תניא דמסייע לך אטו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא בכי ואמר היכא את בר לקישה היכא את בר לקישה והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונח נפשיה ואפילו